

Chlapec od Králikov

Trihlav špeciál 2020 #1

Michal Cagarda

Podvečer onoho dvanásteho apríla starého času ležal mladý Kubko od Králikov v posteli a triasla ním horúčka. Na rozpálenom hrudníku mu blikala konzola, ale chlapec rozohranú hru nevnímal. Od únavy zísal na strop a bdel – sníval o svete za oknom.

Kubkov otec Králik pred minútou vyrazil so sestrami na kopec – ešte im za plotom vidno čapice, stále sú len hen na konci ulice. Otec bude tam hore chytať traviče, a chlapec tu zatiaľ leží, sám, nudí sa, potí sa, a je taký slabý, že si ani z čaju nevládze odpiť.

Máta ho, že sa proti nemu všetci spikli.

Kubove sestry boli neskutočné špiny. Také plavovlasé piksle, o dva roky staršie, dvojičky. Za mesiac im bude dvanásť. Ženské trhnuté mali radšej zostať doma, v teple; to Kubo mal ísť s otcom von. Teraz určite mrnčali a nevládali a vyrevovali na celú horu, že ešte aj v ďalšej osade z nich budú mať hanbu.

Lenže – ktohovie, kto koho cestou hore zdržoval.

Otec Králik sa do strminy ledva vliekol. Na pleciach mal naložených pätnásť kilo sietí, tyčí a kadejakých nádob, a preklínal celý svet. Anka, Zuzka sa mu motali pod nohami, raz bežali do kopca, potom zasa dole, a celou cestou sa sácali, strkali, do očí svietili, nedali mu pokoj.

Do cieľa došli neskoro, o ôsmej večer. Králik tu mal svoju vyhliadnutú lúku. Po dlhej zime bola tráva ešte uľahnutá, ľahko sa po nej chodilo, a jasná obloha im svietila na každý krok. Oba mesiace dnes boli v splne. Zostávala im posledná hodina, kým menšia Onos na niekoľko minút zakryje a zatemní väčšieho Iuna – a potom sa začne zber.

Králik nestrácal čas. Povyťahoval z batoha siete a palice a začal ich vešať po lúke. Ak sa mu niektorý držiak zvalil na zem, nechal ho tak a hneď bežal ďalej. Dcéry mu vôbec nepomáhali, len čo vrieskali do nočného lesa – „už to začína!“

„Oci! Oci!“

„Už padajú!“

Otec Králik sa obzrel hore. Obloha sa rýchlo plnila hviezdami. Čím bližšie bola Onos ku Iunu, noc sa rozžarovala miliónom nových bodiek všetkých veľkostí a farieb a zdalo sa, akoby celý vesmír naraz ožil; nekonečne vzdialené svety, galaxie, celé klustery im pred očami tancovali v divokej hre bez zmyslu a bez pravidiel – roje hviezd sa presúvali z jednej strany na druhú; miešali sa a trhali a zasa sa spájali v nepredvídateľných víroch a špirálach a hrozili, že každú chvíľu explodujú v záplave svetla. Králik sem chodil takmer tridsať rokov a nikdy sa mu toto divadlo nezunovalo. Stál tam s vyrazeným dychom, ruky založené na krížoch, krk vykrútený hore, a ledva že sa držal na nohách.

Keď Onos konečne zaclonila väčšieho brata, hviezdy začali padať. Boli to sienky, medúzy plachtiace v horných vrstvách hustej atmosféry. Začiatkom každej jary klesali späť ku povrchu, aby sa tu rozprskli v gejzíroch peľov a rozosiali po horách zárodky novej generácie.

„Jednu mám! Jednu mám!“ rozkričala sa odrazu Anka; behala po hornom konci lúky a ešte vo vzduchu chytala prvé úlovky.

„Aj ja mám jednu!“ hnala sa za ňou sestra. Sienky sa im obratne prevaľovali na rukaviciach a trezливо čakali na svoju chvíľu. Medúzy sa na zemi menili na traviče. Niektoré po vyprázdnení splaskli ako kožené zvieratká; stále žili, dýchali, dokonca sa hýbali a hľadali korisť pre samičky. Tie na seba do rána nalepia čo najviac roztrúsenej pelovej vaty a potom zakorenia, začnú tráviť úlovky. V nasledujúcich mesiacoch z nich vyrašia niekoľkometrové polypy, ktoré sa po príchode jesenných vetrov znova uvoľnia – vystrelia rovno ku oblohe – a milióny vyliahnutých sienok začne novú púť v oceánoch oblakov.

„Netrápte ich, dievčatá!“ zavolať otec Králik od boku. Chodil pomedzi siete a systematicky triedil travičky od travičov, samičky púšťal na slobodu a splasnuté traviče nakladal do pohárov. Doma niektorí pôjdu do polievky, do praženice, a tých hutnejších si naložia alebo zavaria. Ak bude úroda dobrá, niekoľko kusov by snád predali aj hore, do Neba.

„Oci, pozri!“ buclatá Zuzka si položila jednu malú sienku na hlavu ako korunu a začala s ňou po lúke tancovať. Zvieratko sa naraz nafúklo, rozprsklo, a zahalilo dievča do dúhových farieb.

„No to ma podrž,“ zasmial sa Králik. „Dievčatá, dávajte pozor! Veď vás pokúšu!“

Kým sestry na lúke lietali a týrali otca na všetky mysliteľné spôsoby, rozpálený Kubo sa doma váľal v posteli a nevedel, čo so sebou. Pre hviezdo-pád nemohol zaspáť (aký museli mať tam hore výhľad!), ale nedokázal ani bdiieť. Mama Králiková mu navarila nový čaj a naložila na tanier ovocie, no Kubo ledva požul kúsok pomaranča.

„To mi spravili naschvál,“ hundral, „zasa ma podrazili,“ a nebol ďaleko od pravdy. Ráno v škole celú triedu opäť preočkovali, tento mesiac tretíkrát. Každé dieťa si muselo prejsť množstvom drobných nepríjemných zásahov do organizmu, lebo osadníci boli na planéte stále cudzí a potrebovali sa nehostinnému prostrediu adaptovať: Keď Kubko vyrastie, možno bude trochu nižší a hutnejší, odolnejší voči vyššiemu tlaku a dlhším zimám; a možno sa mu posilní imunita k miestnym jedom; zmenia sa mu chute, a do každého jedla si začne nakladať horký plevel zo záhrady Micíkovcov. Čo by evolúcii (surovej, selektívnej a barbárskej) trvalo tisíce rokov, homoformácia dokázala urýchliť na niekoľko desiatok generácií.

A tak teraz Kubo ležal, žrali ho umelé víry, a od zlosti vrel, raz vstal, znova zaľahol, zamotal sa do periny, a zasa ju odhodil. Nakoniec to nevydržal. Zobral deku, prešiel do obývačky a zvalil sa na pohovku, rovno oproti vstupným dverám. Mama ho mlčky sledovala. Usmievala sa, ale nepovedala ani slovo.

„Kedy prídu?“ zachroptel chlapec.

„Každú chvíľu. Už ich vidím z okna.“

Ako na znamenie zarachotila brána do dvora. Hrobové ticho v dome preťal piskot sestier a do neho otcov barytón: „Ticho dievčatá, Kubo musí spať!“ šepkal Králik, akoby nevedel, že jeho hlas prebúra aj bunker z olova.

Rozhorúčený Kubko vyletel z pohovky, rozrazil dvere, a zamrzol na prahu.

„Votrelci!“ zreval zdesene.

Pred ním sa klátili tri fialové postavy a každú chvíľu sa chystali zobrať dom útokom. Otec zhodil z chrbta nadutý tridsať-kilový batoh a konečne si odfúkol: „To zas bola noc!“ Keď sa vystrel, za tmy vyzeral ako smrčka z nočnej mory, okolo ktorej sa šmýkajú a metajú posadnuté, znetvorené dcéry; na strapatých hlavách im pulzovali prisaté mimozemské zvery a šaty mali celé polepené slizkým svinstvom. Kubko už od dverí videl roj mušiek, čo sa nad nimi hmýril ako nad zhnitým ovocím. „Zombie!“ zvolal a ako bol, v papučiach a v pyžame, vyšprintoval na ulicu. „Invázia! Alieni!“ zalamoval rukami a utekal, sám nevedel kde.

„Čo sa deje?“ vyšla von zívajúca mater. „No vy vyzeráte! Kam bežal Kubko?“

„Nechaj ho,“ mávol rukou Králik. Mal už všetkého po krk, nepôjde ešte ratovať pojašeného syna. Veď chlapec nájde cestu naspäť, má predsa desať rokov.

Kubo bežal a bežal a nevedel sa zastaviť. Nemal tých bláznov púšťať samích von. Vedel, že sa niečo stane: Určite sa mu sestry i s otcom prepadli do pravekej jaskyne a tam ich posadli zabudnuté nepriateľské parazity. Hnidy im včul menia mozgy na mimozemskú polievku a telepaticky sa dohadujú, ako zotročiť zvyšok ľudstva. Ale Kubo už vymyslel, kam musí ísť. Dole po ulici je radnica a oproti nej šenk. Vrazí do krčmy, akurát tam bude pol osady, a všetkých naraz varuje: Rodinu mu ovládli cudzozemské pijavice! Treba ich pochytať, poviazať, a keby sa bránili, silou ich odpijavičiť!

No keď Kubko vletel do krčmy, zasa zastal ako ovalený. Pohostinstvo bolo ľudoprázdne. Na stoloch bola rozložená skromná úroda travičov, ktorú ktosi zozbieral zo záhrad alebo z ulice, a inak tu s krčmárkou sedeli len traja sinalí starci s gitarami. Drali struny a povedomý fúzatý pán do ťahavých akordov chrčal falošný žalospev:

*...pod hynúcou oblohou
besnie dav Tripolu...*

*...kráľ na dvore zúri
kráľovstvo má pod vodou...*

Kubko tam stál, blúznil, sánka mu visela, a nechápal, na čo sa práve pozerá. Kde sú ostatní? Tiež ich des posadol? *Kam všetci zmizli?* Tu vidí len učiteľa matematiky, starého pána Hrozienkova, a aj ten chraptí ako pokazený traktor... A pomastená, prsatá krčmárka – poznal ju od videnia, do školy im nosievala obedy – teraz tu zrazu zaškriekala, zalamentovala, pomaly a plačlivo, naťahovala sa so starcami o slovo, kým napokon nehučali všetci naraz, až sa okná triasli a pivo sa lialo zo stolov:

*Tripol perla
horí
a my s ňou
chľastáme a spievame
pod pekelnou oblohou
spáľme Tripol na popol
spáľme Tripol na popol
ber ty oheň, hybaj von
rozdup mesto na prach,
spi sa s nami ako kôň!*

Kubko zaklapol ústa a prešliapol z nohy na nohu. Všetci sa zbláznili! Deti, rodičia, starci! Celý svet sa pojašil, ovládli ich parazity, nikto sa nechová, ako by sa mal!

„No čo Kubko, pridáš sa k nám?“ zazubil sa na chlapca pán matematikár.

„Ja-ja-ja...“ zokoktal mladý Králik, otočil sa a vyletel naspäť na ulicu.

-

Matka Králiková medzitým vyliala na Aničku, Zuzku tretí kýbeľ horúcej vody a dievčatá stále smrdeli ako rok neprané ponožky. „To mi je teda robota,“ šomrala mater. „Dnu vás takto nepustím, na to zabudnite.“

-

Kubko bežal ďalej ulicou, preletel okolo ohradenej, zadebnenej knižnice, okolo domu Micíkovcov (ich prisprostelý syn dnes tiež vylihoval očkovanie) a za ďalším plotom zabočil na lesnú cestu.

Neďaleko za osadou dorazil k ceduli „ZÁKAZ! VSTUPU!“ Tu musí podliezť drevený plot a potom sa ďalších dvadsať minút štverať do strmého kopca. Ale to nevadí. Je chorý a čas letí, ako sa mu zachce: V jeden moment si Kubko uvedomuje, že stále uteká medzi opustenými domami, a o tri nadýchnutia neskôr stojí uprostred lesa. Je nahý, pyžamo má poskladané na papučiach, klepe sa od zimnice a chystá sa skočiť do bublajúceho jazera – pod hladinou sa mu uľaví, a ešte sa pred všetkými aj dobre ukryje.

-

„Nebou to tu náhodou muadého Kuálika syn? Hen ten jak-sa-voá?“ spýtal sa na odchode zo šenku sto-päťdesiat ročný dedko Uhlík, najstarší z gitaristov v krčme. Balil si svoj nástroj a len náhodou si spomenul na čudného privandrovalca. „Nevyzelau dobre,“ poznamenal.

-

Bola jedna hodina po polnoci.

-

Matka Králiková vtedy prestala na dvore drhnúť dcéry od smradu. Nevládala ďalej. Dvadsať minút sa s nimi morila a výsledok nikde. Vybehla do spálne a dvomi ráznymi fackami si postavila manžela do pozoru.

„Čo ste tam hore robili?“ zrúkla na neho.

„Kde?“

„KDE ASI?“

„Ach, zlato. Nehnevaj sa. Ja ich umyjem, ty si ľahni a spi už.“

-

Kubko skočil šípku do jazera a ponoril sa až ku dnu. Musel mať aspoň tisíc stupňov horúčku, lebo voda mu bola stále studená. Prehrabol prstami v riasach a počkal, kým si masťná tráva privykne na jeho dotyk. Potom na ňu naľahol celým telom.

Jazero ho prijalo. Riasy neštípali, ako zvykli cez horúce letné popoludnia, keď sem s kamarátmi ložieval po škole. Chladili a hriali zároveň, sťahovali mu teplotu dolu – chránili ho – svojským, zlým spôsobom. Spoza kameňa vyplával zelený krabovitý list na dlhej stonke a skúmavo pristál Kubkovi na tvári. Napoly rastlina, napoly živočích, krabátor bol dedičstvom po akomsi zatrpknutom inžinierovi, ktorý sa sem pred rokmi chodieval vyzúriť v šľachtení. Jeho podivný výtvar sa s chlapcom poznal. Bude s ním spoločne dýchať, kým sa Kubkovi opojenie z rias nezunuje a potom ho jazero nevyženie preč.

-

„Volá sa Kubko,“ odpovedal pán Hrozienkov dedovi Uhlíkovi. „Bol tu.“

-

„Kubko?!“

-

Matka Králiková vyletela z postele, akoby ju kusla myš. Trojskokom preletela schody a zaraz stála na dvore, nosom nalepená mužovi na tvár, podliatymi očami rezala tú paródiu na otca na plátky:

„Kde – je – náš – syn? Hm?“ zaškrípala zubami.

„Ešte sa nevrátil?“

„NIE.“

-

Kubko vyplával na hladinu a chvíľu sa ešte váľal v horúcej vode. Necítil sa zle, no necítil sa ani zdravo. Keď mu bolo pod psa, jazero mu

vždy vyčistilo hlavu, ale... Teraz... Nič nedávalo zmysel. Prečo sem vlastne chodil? V noci? *Ako sa sem dostal?* Čo sa mu dole v osade stalo?

Mal by sa vrátiť naspäť.

Lenže...

Bol to len záblesk, vyblednutý obraz zo zlého sna: Strapaté, fialové bosorky s parazitmi prisatými na gebulách; otec zhrbený, dolámaný, ruky mu bezvládne vysia až ku zemi, vlečie sa za ropuchami ako poslušný otrok.

Tam sa nemôže vrátiť. Jeho osada je stratená. Musí ísť ďalej. Musí...

Ako sa pomaly ťahal z jazera von, chrptom stále opretý o kamenistý breh, všimol si na konári nad sebou zakliesnenú sienku.

Sienky nemali rady vodu. Bola pre ne jedovatá. Keď padali, snažili sa doplachtiť na čistinu, na lúku, do záhrad alebo na polia za osadou.

Tejto sa nezadarilo tak, ani onak. Vrtela sa, motala sa na konári, a nevedela sa vynájsť; bude tam ďalších šesť mesiacov zomierať, opuchnutá, plesnivejúca, bojujúca o život. Chlapec mal pre ňu lepšie plány, to teda mal. Dobre si obzrel mohutný kmeň a váhavo položil ruku na najnižší výčnelok. Prvý krok bude najťažší.

Ale bude stáť za to.

-

„No a potom šiel kam?“ Otec Králik neisto prešľapoval vo dverách šenku a popletene kmital pohľadom medzi krčmárkou a pánom Hrozienkovom. Podnapitý matematikár ho pobavene sledoval. Králik vyzeral ako zväčšená kópia svojho syna – stál presne na tom istom mieste a tváril sa rovnako nemožne, ešte aj sánka mu visela ako decku.

„To neviem, Karol. Kam zvykne chodievať?“

-

„Hore ku jazierku!“ zvolala Zuzka.

Túlila sa s Aničkou na pohovke a hlava jej padala od únavy. Dievčatá voňali po lúčnych kvetinách, ktoré im otec v rýchllosti namiešal do

mydlovej vody. Len čo sa vydrhli a vychystali do postelí, vletela medzi ne rozrušená mama a usadila ich prietržou otázok.

Pani Králiková pendlovala z jedného konca obývačky na druhý: Tu vbehla do kuchyne, prešla dlaňou po nablískanej linke, a hneď zasa stála pri vchodových dverách a nazerala cez záclonu do tmy. Medzi prstami žmolila nezapálenú cigaretu. Zdvihla ju k perám, nerozhodnutá, či znova zavolať manželovi, potom ruku opäť bezradne zvesila.

„Ku jazeru?“ klakla si ku Zuzke.

-

„Ku jazeru.“ Králik zavesil hovor a obrátil sa ku krčmárke. „Ku jazeru,“ zopakoval. „Dá sa tam vyjsť autom?“

„Na motorke, Karol.“ Starý pán Hrozienkov si so zadosťučineným upil z piva. Dnes bude po dlhej dobe znova k úžitku, o tejto noci sa bude v osade vyprávať ešte mesiace. „Vezmem ťa tam. Ale... Čo ho to Kuba pochytilo?“

-

„...má horúčku,“ vysvetľovala mama Králiková s plačom operátorke. Volala na pohotovosť, priamou linkou do Neba.

-

„To by mal ležať v posteli, nie?“

Otec Králik vrhol po krčmárke besný pohľad.

-

Kubko na vskutku ležal, ale na konári. Kvapkala z neho voda a po centimetroch sa prisúval ku sienke. Robil to už miliónkrát. Hlavne, nech sa konár nerozkýve... Zaprel sa ľavou nohou, ešte kúsok, vystrel ruku, no k medúze mu stále chýbal kus priestoru.

-

„Drž sa, Karol,“ zahučal matematikár, nakopol motorku a mašina sa prudko vzniesla ku oblohe. Desiatky metrov pod nimi sa v matnej žiare motorov rozplývali kúdoly zvíreného prachu.

„To je stroj!“ musel uznať pán Králik.

„A teraz vpred!“ Podgurážený pán Hrozienkov skrútil rýchlosť na maximum, motorka zakašlala, naraz sa prepadla desať metrov dole, znova vyrovнала výšku, a slimačím tempom vyrazila k lesu.

-

Kubko strnulo objímal konár.

„Toto bol hlúpy nápad,“ nadával si.

Horel, hlava sa mu motala ako na kolotoči.

„Čo – tu – do – rite – robím?“

Tri metre pod ním sa od priesračnej hladiny odrážali mesiace v splne. Onos sa tam jagala zdanlivo nehybne, kým Iuno sa od nej plíživo vzdáľoval ku brehu jazera. Iuno bol macher. Od planéty bol päťkrát tak ďaleko ako jeho sestra. Keby Kubo teraz skočil, presne by trafil jeho odraz...

Chlapec zdvihol pohľad ku sienke, zaťal zuby, a posunul sa o ďalší centimeter. Táto bude *jeho*.

-

Motorka márne krúžila nad lesom, dvojica v tme za nič nevedela nájsť to správne miesto.

„Budeme tu blúdiť do rána,“ šomral si starý matematikár pod fúz.

Aj Králik váhal. Prečo šli hľadať syna sem? Zrovna sem? Koho to bol nápad? Kubo mohol ísť kamkoľvek. Najskôr sa už vrátil domov. A vôbec, vyliezol by chorý chlapec na taký kopec? Sám? Po tme? Lesom? Čoho sú choré decká schopné? Keby tak Králik vedel. Ubehli desaťročia, odkedy si tým prešiel on sám.

Čo ak Kubo cestou odpadol?

Čo ak zabľúdil?

Čo ak teraz leží v poli, na druhej strane osady, a travičky do neho zapúšťajú korene?

Mal on radšej zburcovať celú osadu, hlupák sprostý! Prečo sa vláči s tým starým korheľom Hrozienkovom?

-

Chlapec sedel obkročmo na konári. Dokázal to! Medúza bola rovno pred ním, stačí sa natiahnuť a vziať ju do ruky.

Kubko ju opatrne podložil dlaňou. Sienka sa pustila stromu a štekливо sa mu prevalila cez zápästie. Keď sa mu prisala na kožu, opatrne ju zdvihol. Ľavačkou sa natiahol za seba; našmátral konár a začal sa priťahovať naspäť ku kmeňu... Kúsok po kúsku, jeden centimeter, ďalší centimeter... Len keby sa mu hlava tak nemotala, keby sa toľko nepotil! Ešte jeden posledný raz sa posunie...

Kubko sa obzrel za chrbát, či mu ešte veľa zostáva ku kmeňu, a vtedy sienka zružovela, stuhla, a zakusla sa chlapcovi do zápästia. Kubko zamrel. Jed ho takmer paralyzoval.

„Nechytaj ju holou rukou,“ blysko mu hlavou otcovo varovanie. „Spotí sa ti dlaň, pohryzie ťa!“

Kubko sa naklonil nabok a bezmocne sa prevalil okolo konára; sienka sa ho pustila a odplachtila kamsi do lesa. Chlapec ako kameň preletel tri metre k jazierku, chrbtom rozrazil hladinu a v bezvedomí začal klesať ku dnu.

-

„Vidím ho!“ zvolal otec Králik, jednou rukou sa pustil držadla a divoko ňou zamával severo-južným smerom. Pán Hrozienkov len prikývol – ukludnite sa, pre pána! Sám už zbadal, kam treba ísť. Hoci do úsvitu zostávali ešte hodiny, pred chvíľou sa prudko vyjasnilo: To oblohu rozžiarili zo dva tucty hviezd a v ohni a v plameňoch sa rútili rovno na osadu. Z Neba sa k nim hnala pohotovosť.

Matematikár natočil motorku na správnu stranu a začal pomaly klesať.

Krabatie jazero teda našli.

Len či tam bude aj chlapec.

-

Keď Kubko dosadol na dno, poplašené riasy mu poprhli chrbát od krku až po zadok. Chlapcovi sa od páľavy vyprázdnil pľúca. Otupenie zo sienkinho jedu potlačila neznesiteľná bolesť; Kubko v panike zaplieskal polo-ochrnutými rukami, zakopal stuhnutými nohami, až kým sa predsa nevynoril nad hladinou. Z posledných síl sa vytiahol na breh. Z úst a nosa mu prúdmi tiekli hlien. Zakašlal, vydávil zvyšky vody, a potom sa mu podlomili lakte. Vyčerpaním sa zvalil na pupok a dodýchal.

Trinásteho apríla o pol druhej v noci Kubko od Králikov zomrel.

-

Otec tam nad ním teraz stál, hlavu si zvieral v dlaniach a od hrôzy ho lámali tie najhoršie myšlienky. Mohol by ukradnúť matematikárovu motorku. Nechá sa vyniesť tak vysoko, koľko motor utiahne, a potom skočí, rozfláka sa na skalách.

-

Lenže na motorke sedel pán Hrozienkov. Hmmkal si nervózny popevok a búšil do palubného počítača.

Než sa Králik uvedomil, na lanách sa k nim z oblohy zniesla dvojica v uniformách: Na nohách nablískané čižmy, na hlavách reflexné prilby, no radosť pozrieť, takí to boli borci. Hoci – beda Kubkovi – nebolo hneď jasné, či vedia chlapcovi aj pomôcť.

Na treťom lane sa medzi nimi hojdala skriňa s lekársnym vybavením a z opačnej strany na nej visela rakva. Kým prvý záchranár hučal do vysielacky a prehrabával sa medzi zásobami, ten druhý stiahol rakvu na zem.

„Presuňte ho, prosím, sem,“ pokynul Králikovi. Otec vzal ochabnutého syna do náručia a položil ho vedľa čiernej debny. Zozadu k nemu podišiel muž s vysielackou. V ľavej ruke držal príručku a v pravačke hromadu balíkov plných liekov. Zubami trhal jeden obal za druhým, hádzal ich obsah lekárovi a jednoduchými vetami mu diktoval pokyny.

Lekár najprv zapichol chlapca dlhou, úzkou injekciou – bodol ju rovno do srdca. Potom mu na tvár nasadil respirátor s komickou sloňou hadičkou a rôznymi prieduchmi. Len čo zaklapla poistka, maska zovrela Kubkovi nos, ústa aj hrdlo a začala za neho dýchať, vysávať z neho vodu a hlieny. Záchranár medzitým natiahol chlapcovi na hrudník hrubý pás s mohutnou krabičkou. Poposúval ho, aby prístroj správne sedel priamo pod srdcom, stlačil tlačidlo a o krok odstúpil.

Krabička začala bzučať, vibrovať, plaziť sa po chlapcovej hrudi, až sa napokon tak rozbúchala, že Kuba od toho celého natriasalo; a respirátor do toho syčal, prskal svoju vlastnú melódiu. Na škatuľke sa po chvíli rozsvietil displej a na ňom niekoľko veľkých, zelených čísel.

„Žije,“ povedal muž. „Podaj mi mramorovač,“ natiahol ruku ku asistentovi s balíčkami. Ten zastrčil zbytočný manuál do vaku a roztrhol obal s podlhovastým valcom, širokým hádam aj päť centimetrov. „Na,“ hodil mu ho a otočil sa k pánovi Hrozienskovi: „Ak by ste boli taký láskavý, pane, musíte sa nám identifikovať.“

„Tu je otec,“ ukázal pán Hrozienskovi na Králika. Otec Králik nastavil záchranárovi prst a nechal si naň natiahnuť čítačku – náprstok zabzučal, škrabol mu do nechtu, zotrel kúsok kože, a trikrát zablikal na zeleno.

„Vďaka.“

Lekár zatiaľ mramorovačom popichal Kubkovi ruky, nohy, krk i brucho. Prístroj na chlapcovej hrudi zmĺkol. Displej ukázal veľkú, červenú nulu.

„Čo s ním robíte?“ panikáril Králik.

„Kľud, Karol.“

Kubo zmeravel, zozelenel a stvrdol ako žula.

Záchranári ho uložili do rakvy; v nej bol nachystaný otvorený detský skafander plný snímačov, hadičiek a ihiel. Muži ich skúsene ponastavovali, poutáhovali, a nakoniec tvrdujúce telo v skafandre zazipsovali a zalepili.

Potom rakvu dôsledne pozamykali a ohlásili sa do vysielacky. Obe debny – chlapec aj skriňa so zásobami – sa začali vyťahovať k člnu.

„Kam ho beriete?“ nevydržal otec.

„Do Neba. Odstúpte trochu. Tu máte prilbu, nasadte si ju. Skrčte sa. Robte, čo my.“

Záchranári si bleskovo prekontrolovali výstroj, vyhliadli si na brehu jazera úkryty a schúlili sa, že čelami sa dotýkali až kolien a rukami si chránili krky.

Rakva zapadla do záchranárskej lode. Zhora sa ozvalo klapnutie, buchnutie, desať výstražných pípnutí – a potom vystrelilo delo.

Stromy pod loďou sa tak prehli, že niektoré popraskali a s hukotom sa dolámali; zamorili vzduch prachom, kôrou a poletujúcimi trieskami. Kubkova rakva ako šíp prestrelila hustú atmosféru a behom minúty sa ocitla na obežnej dráhe. Kubko bol tuhý, mumifikovaný a načisto zmrznutý – ale veď behom chvíľky bude v nemocnici a tam si s ním už poradia.

„Prídeme za vami ráno,“ rozlúčili sa záchranári, keď v lese konečne utíchol rámus. Pochytali sa svojich lán, a ako prišli, odrazu boli preč.

Pán Hrozienkov tam s Králikom ešte hodnú chvíľu stáli a mlčali, kým ich zo šoku nevytrhol praskot ďalšieho rúcajúceho sa stromu.

„Podme aj my,“ povedal starec a vysadol na motorku.

Bolo osem minút po pol druhej.

-

Matka Králiková zatiaľ sedela s dcérami na pohovke, tisla si ich k sebe, a bola bledá ako stena.

*marec 2017, Bratislava
Michal Cagarda*